

Q R S T U V W X Y Z
3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13
14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24
25 26 27 28 29 30 31 32 33 34

a b c d e f g h i j k l m n o p q r s t u v w x y z

35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50

51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66

67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82

A a

B b

V v

T t

M m

S s

I i

E e

Ë ë

Ĉ ĉ

K k

Z z

Š š

U u

J j

Ï ï

Ū ū

I j

R r

N n

B b

M m

H h

W w

D d

N n

P p

C c

Z z

S s

Ķ ķ

Y y

Ų ų

Φ φ

X x

Ų ų

Č č

Š š

W w

Ų ų

B b

W w

B b

D d

W w

Ų ų

Русский јазик синтетическог типа, для него карактерна развита система словоизменења с помошћу окончаниј (флексиј) и приставој. Унија обладае категоријами рода, одушевлјенности, числа и падеја.

Морфологија руског јазика нескољко упрошена по сравнењу с праславјанској. К настоящему времени русский язык фактически утратил двойственное число, старую форму звателного падежа (которая устойчиво сохраняется лишь в некоторых словах, например *Боже, Господи*). С другой стороны, в современном разговорном языке иногда наблюдается новая форма звателного падежа, образуемая усечением окончания именительного падежа -а или -я, ср.: *там!, Оп!, дядь Деть!, ребят!*.

В системе глагольных форм исчезли имперфект, плюсквамперфект, аорист и супин, но развилось грамматическое противопоставление совершенного и несовершенного вида. Относительно новыми по происхождению являются аналитические формы будущего времени несовершенного вида, образованные с помощью вспомогательного глагола *быть* и инфинитива основного глагола (*буду петь*); менее удачливым «конкурентом» глагола *быть* в эту конструкцию является глагол *стать* (*стану петь*), постепенно отесняемый на периферию языка. Аналитическими являются и формы сослагательного наклонения, образованные с помощью форм прошедшего времени основного глагола и частицы *бы*. По происхождению эти формы восходят, по-видимому, к общеславянскому плюсквамперфекту.

Українська Українська абетка здебільшого фонетична, за винятком трьох звуків, що не мають окремих літер, і складних, але інтуїтивно зрозумілих (для носіїв мови) правил м'якості чи твердості приголосних, що її зумовлює наступний голосний.

Апостроф, що формально не входить до українського алфавіту (кирилиці), відображає твердість звучання попереднього приголосного (відповідає російській букві «ъ») і є обов'язковим до використання. Українська латиниця існує в кількох варіантах, що відрізняються як набором символів, так і правилами запису звуків, і використовується досить обмежено.

Зі іменниці відповідають на питання хто?, всі інші — назви неістот і відповідають на питання що?

Іменниці можуть бути загальні або власні. Власні іменниці — це індивідуальні назви окремої особи чи одного предмету, тобто виділення з однотипного ряду чогось чи чогось. Наприклад: Ярослав, Мишуга, Марія, Дерун, Зевс, Гамлет, Київ, Україна, Карпати, Хрещатик, Дніпро, Шевченко, енциклопедія «Вікіпедія» тощо. Їх завжди потрібно писати з великої літери.

Є дев'ять розрядів власних назв:

Українська мова належить до тієї ж групи слов'янської галузі індоєвропейської родини мов. Найближче українська споріднена з русинською (яка походить з лемківського діалекту української), також багато спільного з іншими мовами групи — білоруською, російською

Български Врда на историческото развитие на българския език и контактите му със съседните неславянски езици на Балканския полуостров настъпват значителни промени в сравнение с останалите славянски езици. Те обхващат промени в морфологията и синтаксиса, характеризирации се с почти пълно отпадане на падежните форми, възникване и употреба на определителен член, запазване на славянските прости глаголни времена (минало свършено време и минало несвършено време) и развитие на нови, възникване на дублирано пряко и непряко допълнение, изчезване на инфинитива и развитие на четвърто (преизказно) наклонение (несвидетелски форми) при глаголите и др. Тези промени разграничават като цяло развитието на морфологията и синтаксиса в българския език от посоката на развитието на останалите славянски езици.

Макар че неговите граници точно могат да се определят, руското влияние върху българския език през епохата на Възраждането и при създаването на Третата българска държава е било много силно. Част от възприетата по това време лексика от руски език е от старобългарски произход и бива „връната“ в новоизграждащия се български книжовен език като църковнославянска и старобългарска. Паралелно с нея обаче навлизат и голем брой думи от чисто руски произход (предимно в обществено-политическата област), спомогнали за изграждането на съвременния български книжовен език.

Српски У времени док је Јубровнић био независна држава, заједно са посебним идентитетом својих житеља, саграђеним на основу српског и хрватског етницитета, као и латинске културе, тоже се рећи да је тањи део Срба за своје културне потребе користили латиницу.

Током владавине Суража посебну потребу су имали делови српског и хрватског етницитета који су притисли исламску вероисповест. Они су користили арапско писмо посебно прилагођено доминантним језичким системима у Босни.

Од почетка 19. века и стварања српско-хрватског језичког договора, прво текстично, а потом све интензивније, Срби су почели користити латиницу. Најзначајнији српски културни радници друге половине 19. века, Сура Јаничић, своје најзначајније дело, Рјечник Бугославенске академије знаности и умјетности започео је писати (напомена: Сура Јаничић је половином 19. века започео са писањем Рјечника **В А З**), који је довршен тек сепедесетих година 20. века), али посебно, реформисаном латиницом чији су знакови у потпуности одговарали кириличјим и делитично правилу “једно слово за један глас”. Та је латиница остала у употреби током двадесетог века само код одређеног броја хрватских филолога.

Достоје четири врсте акцента који комбинују тонуку природу акцента (узлазни или силазни) са дужином самогласника (дуги или кратки).

Ț Ȣ Ȥ Ȧ Ɔ Ȩ ȩ Ȫ ȫ Ȭ ȭ Ȯ
Ȱ ȱ Ȳ ȳ ȴ ȵ ȶ ȷ ȸ ȹ Ⱥ Ȼ ȼ Ƚ
α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ
ν ξ ο π ρ ς σ τ υ φ ϑ ψ ω

Α α	Ν ν
Β β β	Ξ ξ
Γ γ	Ο ο
Δ δ	Π π
Ε ε	Ρ ρ
Ζ ζ	Σ σ ς
Η η	Τ τ
Θ θ θ	Υ υ
Ι ι	Φ φ φ
Κ κ	Χ χ
Λ λ	Ψ ψ
Μ μ	Ω ω

Ελληνικά

Στην κλασική ελληνική, αραιότερα κείμενα της οποίας είναι τα Διμηρικά έπη και αραιότερο τεκμήριο η επιγραφή του Υπιάδου, το βασικότερο χαρακτηριστικό είναι η υψηλή διαλεκτική διαφοροποίηση, η οποία οφείδεται πιθανότατα στην ποδυδιάσπαση του ελληνόφωνου κόσμου σε διάφορα κρατίδια. Ξεχωριστά προς το αν οι βασικές διάλεκτοι της κλασικής εποχής (ιωνική, αιολική, δωρική κλπ) δημιουργήθηκαν στην Ελλάδα λόγω της ποδυτικής ποδυδιάσπασης των Ελλήνων ή «ήρθαν» μαζί με τα αντίστοιχα φύλα κατά την εποχή του Χαλκικού, οι γνώμες διίστανται. Φαίνεται πως δεν αποικείται να συνέβησαν και τα δύο. Νάντως οι διάλεκτοι της κλασικής εποχής διέφεραν αρκετά μεταξύ τους και δεν θα ήταν υπερβολή να υποστηριχθεί ότι οι ομιλητές τους βρίσκονταν πολλές φορές στα ακραία όρια της αλληλοκατανόησης.

Μία από τις σημαντικότερες διαλέκτους της κλασικής εποχής ήταν η αττική διάλεκτος, που χρησιμοποιούνταν κυρίως στην Αθήνα αλλά και ως γλώσσα των φιλοσόφων και των επιστημόνων. Η αττική διάλεκτος προέρχεται από την ιωνική (τη βασική διάλεκτο των Διμηρικών επών) με αρκετές δωρικές επιδράσεις. Χορηγήθηκε ως επίσημη γλώσσα όλης της Ελλάδας από τον Φίλιππο του Μακεδόνα και ως επίσημη γλώσσα ολόκληρου του ελληνιστικού κόσμου από τον γιο του Αλέξανδρο. Από αυτήν προέρχονται απ' ευθείας σχεδόν όλες οι μεταγενέστερες ελληνικές διάλεκτοι.

Αποτέλεσμα της χρήσης της αττικής διαλέκτου ως δεύτερης (και συχνά πρώτης) γλώσσας από πάρα πολλούς ελληνόφωνους (αλλά και από ελληνόφωνους που μιλούσαν πρωτίτερα μια άλλη ελληνική διάλεκτο) ήταν σαρωτικές αλλαγές σε όλα τα επίπεδα της γλώσσας. Έτσι: Η προφορά άλλαξε ριζικά με κυριότερο χαρακτηριστικό την προφορά των ει, η, υ, ι ως «ι» (ιωτακισμός) και την απώλεια των φθόγγων Ψ (ω) και Ξ (δαρεία).

Ο δυϊκός αριθμός, το απαρέμματο και η μέση φωνή χάθηκαν.

Απλοποιήθηκε σημαντικά το σύστημα κλίσης ονομάτων και ρημάτων.

Σο αποτέλεσμα όλων αυτών των μεταβολών ήταν η Ελληνιστική Κοινή, η οποία μαρτυρείται κυρίως στην Κοινή Βιβλική. Είναι χαρακτηριστικό ότι την ίδια εποχή έζησε και τους πρώτους αττικιστές, αυτούς που θεωρούσαν απαραίτητη τη διατήρηση της «αυθεντικής» αττικής διαλέκτου, τουλάχιστον στο γραπτό λόγο.

Η ελληνιστική κοινή εξελίχθηκε στη μεσαιωνική ελληνική, η οποία μαρτυρείται κυρίως από δημοτικά τραγούδια. Τελευταία φωνολογική μεταβολή κατά το ισο αιώνα ήταν ο ιωτακισμός και του «οι» και του «υ» που ως τότε προφέρονταν ως [η], δηλαδή σαν το γαλλικό "u".

Σα όρια μεταξύ νέας ελληνικής και μεσαιωνικής ελληνικής δεν είναι ιδιαίτερα σαφή, πάντως τοποθετούνται χρονικά κάπου στα τελευταία χρόνια του Βυζαντίου. Κατά την περίοδο αυτή (καθώς και στην Τουρκοκρατία) είχαμε μία εξίσου έντονη διαλεκτική διαφοροποίηση η οποία συνεδίχονταν μέχρι πριν μερικές δεκαετίες.

Η Γραμματική του Μανόλη Τριανταφυλλίδη ενώ περιγράφει την κοινή νέα ελληνική είναι παράλληλα ρυθμιστική για τη σημερινή χρήση της γλώσσας στο σχολείο και αλλού. Η ελληνική γλώσσα έχει επηρεάσει όσο και επηρεαστεί από τις άλλες γλώσσες. Ελληνικές λέξεις χρησιμοποιήθηκαν στις επιστήμες διεθνώς, συχνά όμως με αλλαγή της σημασίας τους, ενώ πολλοί όροι, που δεν υπήρχαν στην ελληνική, έχουν υφιαστεί με βάση ελληνικές ρίζες, συχνά μάλιστα σε συνδυασμό με λατινικές. Αντίστοιχα και η ελληνική γλώσσα έχει δανειστεί λέξεις, σημασίες λέξεων και γραμματικές δομές από τις προελληνικές γλώσσες μέχρι και τις σημερινές. Επιπλέον δανείζεται ξανά λέξεις που είχε δανειστεί πρώτη σε άλλες γλώσσες. Η παραπάνω διαδικασία ονομάζεται αντιδάνειο.

Castellano Como en cualquier lengua, especialmente cuando se distribuye por un dominio geográfico extenso, el español presenta diversas variedades internas que permiten distinguir a sus hablantes según su pronunciación, sus construcciones gramaticales y su vocabulario. En términos generales, el español presenta dos tipos de modalidades presentes tanto en España como en América: las modalidades conservadoras, como el español de Castilla, el del interior de México o el de los Andes; las modalidades innovadoras, como el español de Andalucía y Canarias, el del Caribe o el del Río de la Plata.

Encontramos una realidad lingüística singular en Estados Unidos, debido al avance progresivo del bilingüismo, especialmente en ciudades cosmopolitas como Nueva York, Los Angeles, Chicago, Miami, Houston, San Antonio, Denver, Baltimore, Seattle. En el estado de Nuevo México el español es ampliamente utilizado, incluso por la administración estatal, aunque ese estado no tiene ninguna lengua oficial establecida por su constitución. El español nuevomexicano se remonta a los tiempos de la colonización española en el siglo XVI y se caracteriza por la abundancia de arcaísmos. El español tiene una larga historia en los Estados Unidos (muchos estados tienen nombres en castellano en su geografía y ciudades) y se ha fortalecido por la inmigración hispana proveniente especialmente del resto de América. El español, además, es la lengua más enseñada en el país. Estados Unidos es el quinto país con mayor número de hispanohablantes.

El español es una lengua flexiva de tipo fusional, es decir, en las oraciones se usa preferentemente la flexión para indicar las relaciones entre sus elementos. Sin embargo, como la mayoría de las lenguas fusionales, también recurre al uso de preposiciones, palabras abstractas que sirven de nejo y son invariables. Por la forma en que se marcan los argumentos de los verbos transitivos e intransitivos, se agrupa dentro de las lenguas nominativo-acusativas.

Deutsch Da während des ganzen Mittelalters im Unterschied zu den romanisch- oder slawischsprachigen Nachbarländern in dem Land der Deutschen (deutscher Sprachraum) stark territorial zersplitterte politische Strukturen existierten, entwickelten sich die zum Teil sehr unterschiedlichen deutschen Dialekte (deutsche Mundarten) lange parallel nebeneinander her.

Die geschichtlichen Abschnitte des Deutschen sind eng verknüpft mit Erscheinungen des Lautwandels. Die sogenannte hochdeutsche Lautverschiebung, eine Erscheinung des Konsonantensystems, trennt das Deutsche (in Form des Althochdeutschen) von den restlichen kontinentalwestgermanischen Dialekten. Dieser Lautwandel wird von den niederdeutschen Dialekten nicht vollzogen; insofern ist die deutsche Standardsprache in ihrem Konsonantensystem vom Süden und der Mitte des Sprachgebiets bestimmt.

Der Übergang von Mittelhochdeutsch zu Frühneuhochdeutsch ist im Bereich der Laute vor allem durch Monophthongierung und Diphthongierung gekennzeichnet. Beide sind Erscheinungen des Vokalsystems. Während die Diphthongierung vom Südosten des Sprachgebiets ausgeht und im niederdeutschen Norden wie im alemannischen Südwesten nicht vollzogen wird, ist für die Monophthongierung der mitteldeutsche Sprachraum als Ausgangspunkt bestimmend.

Português Assim como os outros idiomas, o português sofreu uma evolução histórica, sendo influenciado por vários idiomas e dialetos, até chegar ao estágio conhecido atualmente. Deve-se considerar, porém, que o português de hoje compreende vários dialetos e subdialetos, falares e subfalares, muitas vezes bastante distintos, além de dois padrões reconhecidos internacionalmente (português brasileiro e português europeu). No momento actual, o português é a única língua do mundo ocidental falada por mais de cem milhões de pessoas com duas ortografias oficiais (note-se que línguas como o inglês têm diferenças de ortografia pontuais mas não ortografias oficiais divergentes), situação a que o Acordo Ortográfico de 1990 pretende pôr cobro.

Em alguns lugares fronteiriços, o português e o castelhano são falados em conjunto. Enquanto que os falantes de português têm um nível notável de compreensão do castelhano, os falantes castelhanos têm, em geral, maior dificuldade de entendimento. Isto ocorre porque o português tem a maior parte dos sons do castelhano, mas possui alguns que são únicos. No português, por exemplo, há sons anasalados (provavelmente herança das línguas célticas) e, no Português europeu o final das palavras não é pronunciado por completo. Essas peculiaridades dificultam a compreensão dos falantes castelhanos. O português é, naturalmente, relacionado com o catalão, o italiano e todas as outras línguas latinas. Falantes de outras línguas latinas podem achar peculiar a conjugação de verbos aparentemente infinitivos.

English The English language belongs to the western sub-branch of the Germanic branch of the Indo-European family of languages. The closest living relative of English is Scots, spoken primarily in Scotland and parts of Northern Ireland, which is viewed by linguists as either a separate language or a group of dialects of English. The next closest relative to English after Scots is Frisian, spoken in the Northern Netherlands and Northwest Germany. Other less closely related living West Germanic languages include Dutch, Low German, German and Afrikaans. The North Germanic languages of Scandinavia are less closely related to English than the West Germanic languages.

An exception to this and a peculiarity perhaps unique to English is that the nouns for meats are commonly different from, and unrelated to, those for the animals from which they are produced, the animal commonly having a Germanic name and the meat having a French-derived one. Examples include: deer and venison; cow and beef; swine/pig and pork, or sheep and mutton. This is assumed to be a result of the aftermath of the Norman invasion, where a French-speaking elite were the consumers of the meat, produced by Anglo-Saxon lower classes.

The Vocabulary of a widely diffused and highly cultivated living language is not a fixed quantity circumscribed by definite limits... there is absolutely no defining line in any direction: the circle of the English language has a well-defined centre but no discernible circumference.